

ERRO Paavlis

21.03.2025
PAAVLI
KULTUURIVABRIK

Viet Cuong

Steve Reich

Gavin Bryars

Lüna Sumera

VAMBOLA KRIGUL, LAURI METSVAHI, TERJE TERASMAA,
KASPAR EISEL, ADAM JEFFREY, MAARJA NUUT, TRIIN
KRIGUL, HELENA ALTMANIS, MARI-KATRINA SUSS

iute

ERSO PEASPONSOR

ELAV INSPIREERIV RIKASTAV

Eesti muusikat viivad üheskoos maailma ERSO ja fintech lute

ERSOga on võimalik koos kasvada.
Meid seob otsing ja inspiratsioon.
Nii ERSO kui ka lute püüdleval alati
tipptaseme poole.

- TARMO SILD
lute juht ja kaasasutaja

E · R · · O

ERSO PAAVLIS

VAMBOLA KRIGUL
LAURI METSVAHI
TERJE TERASMAA
KASPAR EISEL
ADAM JEFFREY
MAARJA NUUT
TRIIN KRIGUL
HELENA ALTMANIS
MARI-KATRINA SUSS
Toonmeister TAMMO SUMERA

VAMBOLA KRIGUL
LAURI METSVAHI
TERJE TERASMAA
KASPAR EISEL
ADAM JEFFREY
MAARJA NUUT
TRIIN KRIGUL
HELENA ALTMANIS
MARI-KATRINA SUSS
Toonmeister TAMMO SUMERA

Steve Reich (1936)

„Drumming“ (1971)

Part One

Esitavad Vambola Krigul, Lauri Metsvahi, Adam Jeffrey ja Kaspar Eisel

Liina Sumera (1988)

„Conatus“ (2018)

Viet Cuong (1990)

„Water, Wine, Brandy, Brine“ („Vesi, vein, brändi, soolvesi“, 2015)

Esitavad Helena Altmanis, Mari-Katrina Suss, Triin Krigul ja Vambola Krigul

Gavin Bryars (1943)

„One Last Bar Then Joe Can Sing“ („Üks viimane takt, siis saab Joe laulda“, 1994)

(Bar 1) Lento – più mosso

(Bar 107)

(Bar 238) Freely

Esitavad Adam Jeffrey, Terje Terasmaa, Maarja Nuut, Vambola Krigul ja Lauri Metsvahi

Kontserdist teeb ülekande ERSO TV (erso.tv), salvestist saab ka järelvaadata.

Löökpille nimetatakse tavaliselt muusikalise ansambli „selgrooks“ või „südamelöögiks“, mida orkestreeritakse või seatakse sageli ühte basspillidega. Alates Mozartist ja Haydnist on sümfooniaorkestrile komponeeritud teostes rõhk peamiselt keelpillidel, puu- ja vaskpuhkpillidel, millele lisandub timpanipaar, mida võib kuulda teose haripunktis või mõnes liikuvamas osas. 18. ja 19. sajandil kasutati timpanite kõrval ka teisi löökpille, näiteks trianglit või taldrikuid, kuid ka neid esines sümfoonilises muusikas pigem harva.

Löökpillide kasutamine sagenes klassikalises muusikas alles 20. sajandil. Löökpilliansambel on õite hiljutine nähtus — 1923. aastal kirjutas George Antheil teose „Ballet Mécanique“, mis on üks esimesi teadaolevaid näiteid löökpillidele kirjutatud ja täna klassikaks saanud ansamblimuusikast. Antheil soovis algselt, et tema teoses kõlaksid traditsiooniliste löökpillide kõrval 16 sünkroniseeritud pianoolat (isemängiv klaver) ja lennukimootorid, mis viitab selgelt futurismile.

Tänapäeval kontserdil esitleb ERSO oma löökpillirühma, kes näitab, kuidas löökpillimängijad teistest orkestrantidest erinevad. Pulkade, keppide ja nuiade kõrval tuleb neil partituuri perra klaase näppida, oma koordineerimise sampsu kruvida ja pidevalt määratleda, mida tähendab olla löökpillimängija. Paavli Kultuurivabrik on selleks vedus koht, sest alatihti süngitatakse löökpillimuusikat just väljapoole nn klassikat.

Steve Reich (1936) **„Drumming“ (1971)**

Ameeriklane Steve Reich on üks ERSO kavade parimaid elavaid sõpru ning üks muusikalise minimalismi alustaladest. „Ma olen keegi, kes kirjutab ansamblile,“ on ta öelnud intervjuus New York Timesile. Just oma ansamblile Steve Reich and Musicians kirjutatud teostega on ta saavutanud ülemaailmse tuntuse.

„Mind huvitavad tajutavad protsessid. Ma tahan kuulda protsessi toimumist kogu kõlava muusika vältel,“ kirjutab helilooja oma essees „Muusika kui järkjärguline protsess“. Tõepoolest, Reichi muusikale iseloomulikud tajutavad protsessid kostuvad enimselgelt ansamblimuusikas — väiksema koosseisuga muusikas, kus kuulaja saab kuulata iga pilli eraldi, aga ka nende kooskõla. Niisamuti kostuvad paremini välja muutused helikoes — iga väiksemgi tempo- või artikulatsioonimuut omab kaalu, mis läbi on protsesside kulgu sujuvalt jälgitav ja tajutav.

Õppinud varem klaverit, alustas 14-aastane Reich löökpilliõpingutega ning teenis endale taskuraha džässansamblite trummarina. Reichi loomingu ja hariduse mitmekesise teekonna oluliseks tähiseks on 1970. aasta, kui ta suundus Ghana ülikooli Aafrika uurimise instituuti aafrika löökpilele õppima. Kohaliku muusikaga tutvudes ja seda salvestades hurmus Reich Lääne-Aafrika muusikast. Ta leidis selles märgatavaid sarnasusi enda loominguga: nii Lääne-Aafrika kui

Steve Reich

ka tema muusikast leiab polürütmilisust; rütmi eelistamist harmooniale ja meloodiale; korduseid, mis on mõlema muusika ehituse olulised ehituskivid; ning isevärki rituaalsust. New Yorki naastes murdis ta pead, kuidas rakendada Ghanast saadud teadmiseid ja oskusi nii, et lõpptulemus oleks midagi enam kui pelgalt eksootiliste pillide ja tehnikatega lääne publiku üllatamine ja Ghana kultuuri omastamine.

„Minu meelest on kõige vähem põnev lihtsalt matkida mõnda mitte-läänelikku heli. Seda võib teha, kasutades oma muusikas näiteks mitte-läänelikke instrumente (nagu sitari rokkbändis) või püüdes jäljendada oma instrumentidega mitte-läänelikku kõla (nagu india stiilis meeloodiad elektroonikaga). Selline pelgalt eksootilise kõla imiteerimine viib aga sellise muusikani, mida vanasti kutsuti *chinoiserie*’ks. Tõeliselt huvitavaks läheb aga siis, kui helilooja loob oma ainuomase kõlaga muusikat, lähtudes üksnes mitte-lääneliku muusika koetisest. Sellisel juhul ei ole mitte-läänelik tõht kuuldav helides, vaid pigem helilooja mõtlemises. Sellises lähenemises — mitte lihtsalt imiteerimises, vaid muusikat sügavamalt tunnetades — väljendub tõenäolisemalt midagi tõeliselt uut ja originaalset.“

Nendest mõtetest koostas Reich teose „Drumming“, mida võib pidada minimalismi üheks esimeseks ülituntud näiteks. Helilooja sõber, kunstnik Sol LeWitt ostis ära Reichi „Four Organs“ partituuri ja mõned osad „Drummingu“ käsikirjast, et Reich, kes elas toona kui eesti kultuuritöötaja, saaks osta kaks ksülofoni. „Drummingut“ komponeeris ta kokku enam

kui kaks aastat, mille tulemusel valmis teos, milles esmakordselt kõlab faasitehnikas mitu erinevat pilli.

Reichi muusika baseerub õite olulisel määral kordustel, kuid helilooja ise näeb oma muusikat enam kui kordkorralist kulgu, mis ei väljendu mitte komponeerimises kui protsessis, vaid teose pidevas muusikalises arengus — protsess pole mitte tema taide allikas, vaid subjekt. Helilooja muusikateoste dramaturgia tõmbab kuulaja tähelepanu nende protsessuaalsusele. Minimalismi viljelevatele heliloojatele manifestiks saanud essees „Muusika kui järkjärguline protsess“ kirjutab Reich veel, et sellist muusikat esitades ja kuulates saab osaleda omamoodi vabastavas ja umbisikulises rituaalis, mille muusikalist kulgu olvates saab unestada end ümbritseva ning anduda muusikale.

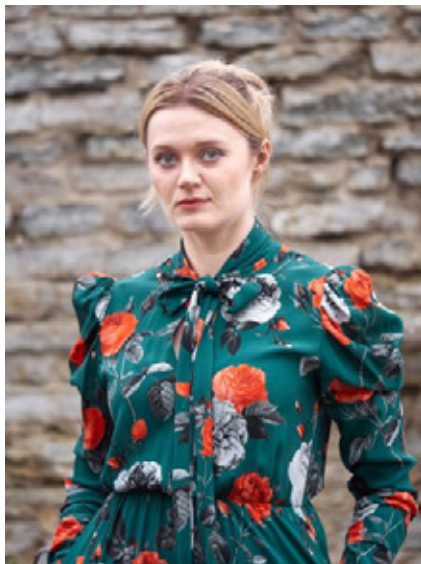
Liina Sumera (1988)

„Conatus“ (2018)

Liina Sumera on kasvanud üles muusikute peres. Tema mõlemad vanemad mängisid klaverit. Ema keskendus hiljem rohkem muusikateadusele ja õpetas muusikakoolis muusikalugu. Lapsena olid tema lemmikud Bach ja Vivaldi ning muusika oli loomulik osa tema igapäevaelust. Sedavõrd, et ta oli veendunud, et kõik täiskasvanud oskavad iseenesest klaverit mängida — vaja oli lihtsalt suureks saada.

Sumera alustas Elleri muusikakoolis klaveriõpingutega ja umbes kümneaastaselt hakkas ta enda jaoks uusi kõlasid ja harmooniaid otsima. Järgnevused muutusid üha pikemaks — kui need enam meelde ei jäänud, hakkas ta neid noodivihikusse üles märkima. Mõnikord salvestas ta oma „teosed“ ka lintmakile. Teater. Muusika. Kinole antud intervjuus tõdeb ta:

„Võisin seda teha kaua aega järjest, see mõjus kuidagi teraapiliselt. Tol ajal ei osanud ma nimetada seda tegevust komponeerimiseks, lihtsalt tegin, sest meeldis. Mul ei

Liina Sumera

olnud kodus häid harjutamisvõimalusi ja viiendas klassis vahetasin klaveri flöödi vastu. See on hea pisike pill, mida igale poole kaasa võtta.“

Hiljem õnnestus Sumeral õppida Heino Elleri koolis Liisi Koiksoni juhendamisel ka pop–džäss laulu. EMTAs tegi ta haagi ning asus õppima helirežiidi. Helena Tulve kompositsioonitundides, millega ta samal ajal jätkas, sai ta aru, et on liiga kinni klassikalises muusikas ja teda hakkas enam huvitama nüüdismuusika.

„Nüüdismuusika võib uuele kuulajale tunduda veidra kiiksu–kääksuna ja ka mind ajas see alguses lausa naerma, sest mul puudus igasugune sellise muusika kuulamise kogemus. Aga ma hakkasin seda paremini mõistma tänu helitehnilisele solfedžole, mida andis tol ajal Siim Mäesalu. Me treenisime oma kõrva eristama erinevaid helisagedusi. Alguses oli päris keeruline neid sagedusi niiviisi kuulmise järgi ära arvata. Kuid mõne aja möödudes avastasin, et kuulen enda ümber palju rohkem helisid. See avardas mu kuulamiskogemust mitmel tasandil; oskasin massist helide kihte eristada. Ka muusika, aruti nüüdismuusika kuulamise kogemus muutus värvilisemaks.“

Sumera lisab, et kaasaegse elektroonilise muusika mõistmine oleneb kõige rohkem muusikast ja kuulamiskogemusest. „Osa muusikat on küll hästi abstraktne, aga ütleb sulle ometigi kõik. Selles mõttes, jah, mingi ettevalmistus võiks vast olla, vähemalt soov muusikat mõista. Armastust, ilu ja valu saab väga mitut moodi väljendada.“

Täna kõlab Liina Sumera teos, mis pälvis 2019. aastal LHV Au–tasu eripreemia ja saavutas rahvusvahelisel heliloojate rostrumil Budapestis 2018. aastal noorte kategoorias III koha. Teose pealkirjas seisev ladina sõna *conatus* tähistab impulssi, võitlust, püüdlemist, kasvamist, pingutust ja pingeid. Helilooja lisab, et paljud tuntud filosoofid, nagu Descartes, Hobbes, Spinoza ja Leibniz, on kaavitanud selle termini määratlemisele. See viitab instinktiivsele ellujäämistahetele ning on seotud erinevate metafüüsiliste liikumiste ja inertsuse teooriatega. Liina Sumera ühendab akusmaatilisi ja elektroonilisi elemente viisil, mis ei sunni neid omavahel võistleva ega hoia neid eraldi. Selle asemel töötavad nad sümbioosis, sulandudes ühte.

Teose tellis 2018. aastal festival Eesti Muusika Päevad ning see on kirjutatud Tallinna Niguliste kirikusse püstitatud 16 kõlariga helisüsteemi jaoks.

Viet Cuong (1990)

„Water, Wine, Brandy, Brine“ (2015)

Viet Cuong on vietnami–ameerika helilooja, kes on enda kohta rääkinud järgmist:

„Minu vanemad emigreerusid siia [USAsse] Vietnamist 1970. aastatel ja nad mõlemad töötasid teadlastena. Mu vend on insener Bay Areas, mis teeb minust pere ainsa muusiku. Kasvasin üles Marietta linnas Georgia osariigis ning mängisin oma keskkoolibändis löökpille ja klarnetit. Pärast seda olen elanud Baltimores, Princetonis ja Philadelphias ning tegelikult alles äsja kolisin Washingtonis asuvasse toredasse kohta nimega Dumbarton Oaks, kus ma olen [2019. aasta] suvel residentuuris.“

Viet Cuong

Keskkoolibänd on Cuongi tugevalt mõjutanud: sealt leidis ta oma kogukonna ja seeläbi sai alguse tema muusikalembus. „Ma armastan kirjutada muusikat, mis tundub suur, julge ja dramaatiline. Ma arvan, et eelkõige minu taust marsiorkestris on minu kompositsioonilist stiili mõjutanud,“ on Cuong selgitanud.

Täna kõlavas teoses marsiorkestri mõjusid sedavõrd tugevalt tunda ei ole. Vastupidi, see on kõlaliselt hõdras. „Vesi, vein, brändi, soolvesi“ on kirjutatud 15 kristallklaasile ning teose alge pärineb 17. sajandi köitest, mis tegeleb hoopiski füüsikaliste nähtustega.

„1641. aastal avaldas jesuiidist õpetlane ja preester Athanasius Kircher teose pealkirjaga „Magnets“ („Magnetid“), mis käsitles erinevaid tõmbejõude ja, üllatus-üllatus, magnetismi. Ühes peatükis, mis kannab pealkirja „Muusika magnetism“, kirjeldab ta üksikasjalikult eksperimenti, milles täidab neli veiniklaasi erineva tihedusega vedelikega: *aqua vitae* (eluvesi, mida hiljem nimetatakse brändiks), vein, puhas vesi ja karedam vedelik, näiteks soolvesi või õli. Kircher täheldas, et iga lahus reageeris veiniklaasil heli tekitades erinevalt, ja seostas igat lahust ühega neljast kreeka–rooma temperamendist.

Teoses „Vesi, vein, brändi, soolvesi“ uuritakse erinevaid helisid, mis tekivad, kui kasutada kristallklaase kui muusikainstrumente, alustades kellalaadsete helidega klaaside kõlistamisest kuni tereminiisuguse laulvuseni, mis tekib, kui silitada klaasi serva.“

Teos on komponeeritud ansamblile Sō Percussion ja selle esiettekanne toimus Princetoni ülikoolis 18. mail 2015. Helilooja tänab oma kaaskirjas ansambllilikmeid Jason Treutingi, Eric Cha–Beachi, Josh Quillenit ja Adam Sliwinski.

Gavin Bryars (1943)

„One Last Bar Then Joe Can Sing“ (1994)

Gavin Bryars on üks olulisemaid briti post–minimalistlikke heliloojaid, kelle loomingus segunevad klassika, džäss ja kaasaegne muusika. Kuigi tema stiil on alates esimestest suurematest teostest oluliselt muutunud, on ta John Cage õpilasena säilitanud oma loomingus teatava provokatiivsuse, jäädes samal ajal laiemale kuulajaskonnale ligipääsetavaks.

Bryars kasvas üles väikeses Suurbritannia linnas nimega East Yorkshire, mis on Londonist umbes 100 miili kaugusel.

„See on väike linn, kus [---] ei käinud näiteks kunagi ühtegi külalisorkestrit, teatrit või tantsukompaniid; ei midagi sellist, ja elanike arv oli umbes 15–18 tuhat. Nii et kõik, mis toimus muusika vallas, toimus pigem kogukonna sees, ja see tähendas paljuskirikut. Minu ema oli pühapäevakooli õpetaja. Mu isa suri, kui olin üheksa-aastane. Ta oli asjaarmastajast bassbariton, kes laulis kirikukooris ja kohalikus amatöör–ooperiteatris. Minu onu oli kirikuorganist, mu ema oli tšellist ja tädi oli poolprofessionaalne kontsertpianist. Nii et perekonnas oli muusikat ja palju sellest toimus kirikus, koos kooriga. See oli koguduse kirik, mis ei ole päris C of E [Church of England] ja kuigi nonkonformistlik, ei ole see metodistlik: see on mingi nonkonformism, kuid selle askeetlikumas otsas.“

Täna esitusele tuleva teose tellis heliloojalt Suurbritannia Kunstinõukogu löökpillikvintetile Nexus. „Üks viimane takt, siis saab Joe laulda“ on helilooja sõnutsi nii isiklik kui muusikaline mõtisklus löökpillide ajaloost. Teose eesmärk on näidata, kuidas löökpilliansambel võib olla muusikaliselt niisama väljendusrikas ja peen kui keelpillikvartett. See algab Bryarsi ooperi „Medeia“ teise vaatuse viimasest taktiosast, väga lühikesest koodast

Gavin Bryars

häälestamata löökpillide kvintetile, mille varul langeb eesriie. Selles teoses killustub näiliselt süütu takt järk-järgult, kuni ulatub üle häälestatud löökpillidele. Lõpuks kõlavad kahel poogendatud metallofonil aariale sarnase meloodiakaared, millele lisanduvad tasapisi ksülofon, saatega marimba ja ksülofoni *ostinato*. Koodas kanduvad fraasid poogendatud vibrafonilt poogendatud krotaalidele, seejärel poogendatud laulukelladele, mida toetab marimbatremolo.

Helilooja on märkinud, et ansamblile Nexus kuuluvad haruldased kolmeoktavilised laulukellad on pillimeister J. C. Deagani ühed peenemad pillid. Teos on omamoodi austuseavaldus Deaganile, keda võib aega nimetada häälestatud löökpillide Stradivariks. Muide, Deagan tegi sõdadevahelisel kamul häälestatud löökpillide arendamisel tihedalt koostööd ka Austraalias sündinud, kuid Ameerikasse kolinud helilooja Percy Graingeriga.

Pealkirja allusioonid on ilmselged: „Üks viimane takt“ on helilooja ooperi „Medeia“ viimane takt, „laul“ on aga viide Deagani laulukelladele. „Joe“ nimega tahtis ta siduda oma isa Joe Bryarsit J. C. Deaganiga, ehkki natuke aega pärast teose valmimist tõmbas Nexuse liige Bob Becker ta kõrvale ja ütles, et initialsil „J“ Deagani nimes tähendab hoopis „Johni“.

Gregor Kulla

VAMBOLA KRIGUL

LAURI METSVAHI

TERJE TERASMAA

KASPAR EISEL

ADAM JEFFREY

MAARJA NUUT

TRIIN KRIGUL

HELENA ALTMANIS

MARI-KATRINA SUSS

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER (ERSO) on elav ja mitmekülgne orkester, kes püüdleb alati tipptaseme poole. Eesti vanimal ja mainekaimal regulaarselt tegutseval sümfooniaorkestril täitub sel hooajal 98. tegevusaasta. ERSO ajalugu ulatub aastasse 1926 ning sarnaselt paljude omataolistega maailmas on see seotud rahvusliku ringhäälingu sünni ja arenguga. Alates hooajast 2020/2021 on enam kui 100-liikmelise orkestri peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts. Neeme Järvi jätkab koostööd ERSOga eluaegse aupeadirigendina, orkestri kunstiline nõustaja on Paavo Järvi, varasemad peadirigendid on olnud Olav Roots, Paul Karp, Roman Matsov, Neeme Järvi, Peeter Lilje, Leo Krämer, Arvo Volmer, Nikolai Aleksejev ja taas Neeme Järvi.

ERSO on käinud arvukatel turneedel ning osalenud mainekatel rahvusvahelistel muusikafestivalidel. 2023. aasta mais toimus orkestri esimene kontserdireis Suurbritanniasse, kus kahe nädala jooksul anti 11 kontserti. 2022. aastal esineti Olari Eltsi juhatusel Nürnbergis, Münchenis ja Pariisis. 2021. aasta novembri lõpus osalesid ERSO ja Elts Poolas rahvusvahelisel Kesk- ja Ida-Euroopa muusikafestivalil „Eufonie“. 2019. aastal avasid ERSO ja Neeme Järvi Prantsuse Raadio maineka Montpellier’ muusikafestivali ning orkester käis Kesk-Euroopa turneel, kus Neeme Järvi juhatusel esineti Viini Musikvereini kuldses saalis, Linzi Brucknerhausi suures saalis, Praha Rudolfinumi Dvořáki saalis ja Bregenzi Bodensee saalis ning Mihhail Gertsji juhatusel Saksamaal Erlangenis ja Viersenis. Veel on esinetud sellistel maailmalavadel nagu Berliini Konzerthaus, New Yorgi Avery Fisher Hall (praeguse nimetusega David Geffen Hall), Peterburi filharmonia suur saal ja Maria Teatri kontserdisaal, Kölni filharmonia, Helsingi Musiikkitalo, Stockholmi Berwaldhallen jt.

ERSO plaadistuste kõrget kvaliteeti on esile tõstetud mainekates klassikalise muusika ajakirjades ning sellega on kaasnenud mitmed tunnustused, millest olulisim on Eesti esimene Grammy (2004, dirigent Paavo Järvi), värskemad aga aasta klassikaalbumi tiitel 2020. aastal Eesti muusikaauhindade jagamisel Elleri sümfooniliste poeemide teise plaadi eest (dirigent Olari Elts) ning kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia ERSO-le ja Olari Eltsile seniste Elleri muusika salvestiste eest. Suurepärane koostöö on ERSO-l selliste mainekate plaadifirmadega nagu Chandos, BIS, Onyx, samuti Ondine, ERP jt.

Lisaks kohalikele raadio- ja telekanalitele on ERSO kontserte üle kandnud Mezzo ja medici.tv ning EBU vahendusel on need jõudnud paljudesse Euroopa raadiojaamadesse. 2020. aastal alustas tegevust ERSO TV (erso.tv), kus saab vaadata kõiki orkestri live-kontserte ning juba toimunud esinemisi.

Muuseumikaart -15%!

Vaid muuseumikaardiga saad sa aasta jooksul külastada **piiramatult ja tasuta** 120+ muuseumi ja elamuskeskust üle Eesti!

- koodiga „**ERSO**”
- on muuseumikaart vaid **55.25 €** (täishind 65 €)
- kood kehtib muuseumikaardi ostmiseks ja pikendamiseks, ei kehti kinkekaardile
- **muuseumikaart.ee/osta**

ERSO TÄNAB TOETAJAD

ERSO
PEASPONSOR

KONTSERDISARJADE TOETAJAD:

LIVIKO
— anno 1898 —

NORDIC
CATERING

KOOSTÖÖPARTNERID:

PAKEND & PRINT
ERSO TRÜKIKESKUS

KUTSUME KUULAMA

PRANTSUSE VÄRVID

R, 28. MÄRTS KELL 18 (EELKONTSERT) JA KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Georges Bizet. Katkendid muusikast näidendile „Tüdruk Arles'ist“

Camille Saint-Saëns. Klaverikontsert nr 2 g-moll, op. 22

Claude Debussy. Sümfooniline triptühhon „Nokturnid“

Paul Dukas. Sümfooniline poeem „Võluri õpilane“

LOUIS SCHWIZGEBEL klaver, tütarlastekoor Ellerhein, ERSO, dirigent YAN PASCAL TORTELIER

MOZART JA BEETHOVEN

N, 3. APRILL KELL 13 (SÜMFOONILINE LÕUNA)

R, 4. APRILL KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Wolfgang Amadeus Mozart. „Adagio ja fuuga“ c-moll, KV 546

Ludwig van Beethoven. Viiulikontsert D-duur, op. 61

Wolfgang Amadeus Mozart. Sümfoonia nr 29 A-duur, KV 201/186a

MARIA WŁOSZCZOWSKA viiul, ERSO

BELLINCAMPI JA SCHUMANN

R, 11. APRILL KELL 18 (EELKONTSERT) JA KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Felix Mendelssohn. Avamäng „Ruy Blas“, op. 95

Edvard Grieg. Klaverikontsert a-moll, op. 16

Robert Schumann. Sümfoonia nr 2 C-duur, op. 61

ALEXANDER GAVRYLYUK klaver, ERSO, dirigent GIORDANO BELLINCAMPI

E · R · · O

Estonia pst 4
10148 Tallinn
tel 6 147 787
erso@erso.ee
www.erso.ee

Kuula ja vaata uuesti!

 ERSO.TV